

„Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu (MT. 4, 4)“

DUMINICA A VII-A DUPĂ RUSALII

Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum

APOSTOL. ROMANI 15, 1-7

Fraților, datori suntem noi, cei tari, să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră, ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire. Că și Hristos n-a căutat la plăcerea Sa, ci, precum este scris: «Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra Mea». Căci toate câte s-au scris mai înainte s-au scris spre învățătura noastră, ca, prin răbdarea și mângâierea

care vin din Scripturi, să avem nădejde. Iar Dumnezeu răbdării și al mângâierii să vă dea vouă a gândi la fel unii pentru alții, după Iisus Hristos. Pentru ca toți laolaltă și cu o singură gură să slăviți pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos. Drept aceea, primiți-vă unii pe alții, precum și Hristos v-a primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu.

EVANGHELIE. MATEI 9, 27-35

În vremea aceea, pe când trecea Iisus, doi orbi se țineau după El, strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David! Iar după ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne! Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeteți, nimeni să nu știe. Dar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela. Și, plecând ei,

iată, au adus la El un om mut, având demon. Și, fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau, zicând: Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum

TÂLCUIRI

Un lac fără apă mai poate fi numit lac? Nu; e mai degrabă un crater uscat. Un om fără Dumnezeu mai poate fi numit om? Nu; e mai degrabă un mormânt. După cum apa e tot ce-i mai de seamă dintr-un lac, tot așa Dumnezeu în om.

Dacă sufletul omului ar fi cu totul deschis către Dumnezeu (și acest lucru presupune închiderea către lume), omul acela s-ar întoarce la încântarea primordială a vederii lui Dumnezeu. Credința înseamnă, mai înainte de toate, amintirea acelei pierdute primordiale vederi a lui Dumnezeu, amintire rămasă întipărită în conștiință.

După întunecimea Gadarei, a viețuirii păgâne, unde Domnul nu a întâlnit nici un strop de credință la oameni – nici măcar după marea minune a vindecării celor doi îndrăciți – urmează, una după alta, câte-va împrejurări când Hristos găsește mare credință la câte cineva.

Hristos putea, cu un singur cuvânt al Său, să vindece într-o clipă toți bolnavii de pe pământ, spune înțeleptul Gură-de-Aur.

Dar pentru ce?

Ar fi însemnat să-i pună pe oameni pe aceeași treaptă cu necuvântătoarele, care sunt lipsite și de libera voință, și de libera alegere, și de scopuri mai înalte.

Ar fi coborât oamenii, să zicem, la scara lunii și a stelelor, care sunt legate prin legi să strălucească; și la scara stâncilor, care sunt legiuite să stea și să cadă la poruncă; și a apelor din râuri, care curg după cum li s-a rânduit.

Dar omul are înțelegere, el trebuie să facă de bunăvoie ceea ce creaturile necuvântătoare fac în virtutea legii puse lor: să fie credincioși lui Dumnezeu și să împlinească poruncile Lui. „Dumnezeu poruncește și sunt legată să-L ascult”, spune întreaga fire. „Dumnezeu poruncește și am datoria morală să-L ascult”, spune omul.

Omul are alegerea; nu între două bunuri, ci între bine și rău. Dacă alege binele, va fi prieten lui Dumnezeu și fiu în împărăția cea veșnică, și va fi deasupra firii.

Dacă alege răul, va fi retezat de la Dumnezeu și va fi mult mai jos decât necuvântătoarele. „Trecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El și strigau și ziceau: Miluiește-ne pe noi Fiule al lui David”. „Fiul lui David”,

Fiul Omului, fiind totodată și Fiul lui Dumnezeu, îi miluiește și îi tămăduiește.

Nici n-au plecat bine orbii, acum văzând și nemaivând trebuință de călăuză, că au și adus la Domnul un pătimitor mut și îndrăcit. Mut și îndrăcit!

Nici minte având să izvodească cuvinte, nici grai să le poată rosti. Domnul nu i-a cerut acestuia credință, pentru că ce credință poate să aibă un nebun?

Sau cum să poată un mut să-și mărturisească credința?

Dar Hristos a văzut credința celor care-l aduseseră pe mut la Dânsul. Cu toate acestea, vă dați seama ce faptă uriașă: să scoți diavolul dintr-un om, să-i descui graiul și să-l faci să vorbească deslușit! E mai mult decât un război despre care se scriu cărți.

Un război poate purta oricine, dar numai Dumnezeu poate izgoni diavolul și poate da grai buzelor mute. Ni se spune că Domnul a scos întâi demonul și abia după aceea omul a vorbit.

Acest lucru ne arată de asemenea că Domnul merge întotdeauna de la suprafață în adânc, până la rădăcina răului. În om se încuibase duhul rău și duhul rău îi legase graiul.

Trebuia scos întâi duhul și legăturile cu care fusese ferecat omul aveau să cadă de la sine.

Domnul, așadar, scoate întâi duhul rău din om, apoi îi dă puterea înțelegerii și a vorbirii. La ce bun să fi dezlegat graiul omului cu demonul încă sălășluind în el?

Să-i deschidă graiul ca să poată diavolul dintr-însul huli împotriva lui Dumnezeu și a semenilor? Pentru ce să scapi omul de un rău mai mic decât răul căruia îl lași pradă mai departe?

Nu l-ar fi legat demonul din nou, amuțindu-l iar? Unii se minunează; iar alții rad. Unii se bucură de bine, alții se pornesc împotriva binelui.

Poporul dă slavă lui Dumnezeu, căpeteniile pornesc pe diavol. Cei neînvățați îl numesc pe Hristos „Fiu al lui David”, iar cărturarii mândri de învățătura lor zic că-i trimisul lui Beelzebub, starostele demonilor.

Fariseii nici ei n-au tăgăduit minunea Hristos – și nu s-ar fi dat în lături s-o tăgăduiască dacă ar fi avut cum, dacă ar fi putut s-o ascundă sau să tocmească martori mincinoși, ca la Înviere – numai că totul se făcuse în văzul lumii, înaintea a mulțime de norod.

Ei, așadar, din nou o spunem, n-au tăgăduit minunea, ci au răstălmăcit-o după inima lor: „Cu domnul demonilor scoate pe demoni”. I-o mai aruncaseră pe aceasta Domnului în câteva împrejurări, iar El le răspunsese fără înconjur.

„Daca satana s-a sculat împotriva sa însuși... nu poate să dăinuiască”, le-a spus Domnul.

Într-adevăr, cu greu și-ar putea închipui cineva, oricâtă minte ar avea – multă sau puțină – o interpretare mai ridicolă, mai lipsită de noimă a faptelor lui Hristos decât cea pe care o găsim capetele întunecate ale mai-marilor din Israel. Să scoți pe diavol cu ajutorul satanei!

E totuna cu a zice: să ucizi pe tatăl copiilor cu ajutorul tatălui! Sau să distrugi armata unui comandant cu ajutorul comandantului!

Doamne Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui Viu, miluiește-ne pe noi!

Fie ca să învățăm a slăvi numele Tău în noi înșine, în neamul nostru și în lumea toată a celor vii și a celor morți deopotrivă; numele Tău și numele Preasfântului Tău Tata Cel fără de început, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, Treimea cea deoiființă și nedespărțită, acum și pururi și în vecii vecilor. Amin!

Sf. Nicolae Velimirovici

sfantulnicolaevelimirovici.wordpress.com

PENTRU TINERI

Inflația de imagine și cuvânt

Potrivit Sfinților Părinți, omul are două vederi, are două feluri de a vedea. Are un fel de a vedea cu ochii fizici, căreia noi îi spunem vedere și are un fel de a vedea cu mintea, căreia noi îi spunem înțelegere.

La Sfinții Părinți, în Filocalie mai ales, mintea vede înțelesurile așa cum ochii fizici văd lucrurile și contururile lor. De aceea mintea omului este lumină pentru el pentru că cu mintea omul înțelege.

Ei bine, dacă luăm acest înțeles că avem două feluri de a vedea, cu ochii fizici și cu ochii minții, aceștia doi orbi sunt aceia care exprimă faptul că omul păcătos orbește și nu vede nici cu ochii fizici realitatea, nici cu mintea lui nu prinde înțelesurile ei corecte.

Ori dacă este să interpretăm textul așa, atunci acest text al Evangheliei este mai actual ca niciodată, pentru că trăim într-o lume a inflației de imagine, în care imaginea este mai importantă decât realitatea. Pentru foarte mulți semeni ai noștri modul cum arată este mai important decât modul cum sunt și ce se vede este mai important, decât ce se trăiește înlăuntrul ființei noastre.

Astăzi generațiile toate au acces la foarte multă imagine în filme, în reclame publicitare sau în spațiu virtual. Trăim într-o lume asaltată de imagine. Și atunci când privim aceste imagini, noi de fapt, potrivit textului Evangheliei de astăzi, putem fi orbi pentru că nu vedem înțelesul spiritual al realităților pe care le privim, ci le vedem pe cele materiale.

Dacă ne luăm după textul Sfântului Apostol Pavel care ne spune că: “Pentru neamul ales, Legea lui Moi-

se era ca un vâl peste ochii lor și ei se uitau la Hristos și nu-l vedeau pe Mesia”, atunci putem să ne gândim și la noi că astăzi cultu-ra vremii este ca un vâl peste ochii noștri.

Știința, prejudecățile, patimile, formalismul toate sunt ca un val pe ochii omului modern care din cauza acestor valori groase nu vede lucrurile în înțelesul lor duhovnicesc. Așa cum cercetătorul când se uită la

Diacon Adrian Sorin Mihalache

un lucru, caută mai mult să înțeleagă mecanismele pe care acelea le ascunde, decât să înțeleagă că este făcut de Dumnezeu, așa cum artistul se uită mai ales la partea frumoasă a realității, iar cel interesat de câștig se uită mai ales la ceea ce ar putea să folosească de pe urma unei realități, așa fiecare om în parte, câtă vreme nu duce o viață spirituală, poate fi robit de imaginile acestei lumi. Deși vede lucrurile materiale și toate

lucrurile din jurul lui, el este orb pentru înțelesurile lor duhovnicești.

Și această privire, care vede lucrurile fizice din jur, dar nu pricepe înțelesurile lor spirituale, poate fi semnificată de unul din cei doi orbi, care privesc fizic cu ochii aceste bunătăți și bogății ale lumii, dar nu fac nici o legătură între ele și Bunul Dumnezeu care le-a făcut pe dânsese.

Celălalt orb poate să semnifice pe cei ce au depășit această vedere fizică și văd unele înțelesuri.

Dar pentru faptul că mintea lor este robită de înțelesurile culturale sau filozofice nu reușește să meargă mai departe și să vadă adevărul de credință care este mai presus de înțelegere.

Celălalt orb ar însemna de fapt pentru noi cei de astăzi omul robit de cunoștințele sale, de erudiția sa, de prejudecățile sale, de rutina sa și care nu renunță la convingerile sale pentru a primi adevărul de credință care este mai presus de minte și mai presus de înțelegere.

Celălalt vindecat din Evanghelia de astăzi este surd și mut și aceasta ar avea un mare înțeles pentru noi, pentru că astăzi trăim într-o lume în care se vorbește foarte mult. Pe toate canalele de televiziune, în toată presa scrisă se vorbește foarte mult. Politicienii, oamenii importanți din punct de vedere economic sau cultural vorbesc.

Trăim într-o lume în care există o inflație de cuvinte. Vorbim foarte mult, dar din păcate facem foarte puține lucruri în acord cu ceea ce spunem. Atunci când un om vorbește mult și nu spune multe, atunci când un om folosește multe cuvinte, dar nu vorbește adevărat sau drept, aceasta este ca o muțenie, e ca cel ce nu poate să vorbească, pentru că deși vorbește, el nu cuvintează într-un mod ziditor.

Astăzi trăim într-o civilizație a muțeniei, pentru că oamenii care vorbesc spun multe, dar spun puține sau nimic despre Dumnezeu, despre Adevăr și despre virtuțile care ne duc la Dumnezeu. De aceea, cumva, există o cuprindere simbolică în acest mut vindecat astăzi. Pentru că mut și surd este cel vindecat, surzenia este prinsă simbolic în Evanghelia de astăzi, pentru că trăim într-o generație în care oamenii nu se mai ascultă între ei, părinții nu mai ascultă suspinul copi-

ilor care stau departe de dânsii și le simt lipsa, copiii nu mai ascultă cuvintele ziditoare ale bunicilor, generațiile între ele nu se ascultă, familiile sunt de multe ori dezbinat și se ceartă între ele și nu se mai ascultă unii pe alții. Trăim în epoca surzeniei sufletești în care nu ne ascultăm cu inima unii pe alții.

De aceea, într-un fel, cei doi orbi și cel mut și surd vindecați de Hristos în Evanghelia de astăzi se referă la noi înșine. Și este foarte important să ne cercetăm sufletele noastre să vedem câți dintre noi și cât de mult fiecare în parte suntem robiți de prejudecățile culturale, de obișnuințele sau de rutinele zilei și nu reușim să spargem această crustă ca să ajungem să credem cu toată ființa în Adevărul Hristos. (...)

Hristos este Lumina care ne ajută să înțelegem lumea. El spune despre Sine: "Eu sunt Lumina lumii", și prin El cei ce nu văd ajung să înțeleagă că lumea este expresia bu-nătății lui Dumnezeu și Hristos este Cuvântul care dezleagă limba celui neînțelegător și El este sursa care ne face să vorbim cuvintele Adevărului.

Dar pentru aceasta trebuie să ne învrednicim de întâlnirea cu El. Creștinismul și fiecare Evanghelie în parte nu este altceva decât o invitație ca noi să ne facem din Hristos o Persoană care ne însoțește peste tot. Și așa cum atunci când mama ne părăsește sau bunicul ne părăsește și ne străduim să-l ținem prezent în sufletul nostru cât mai mult, așa un creștin împărtășindu-se și citind din cuvintele Domnului toată viața se străduiește să-L aducă în viața lui cât mai real pentru ca Hristos să fie cel ce locuiește în-lăuntru lui prin Euharistie și împrejurul lui, însoțindu-l în fiecare situație a vieții.

Atunci când am reușit să-L aducem pe Hristos și să-L facem prezent în viața noastră, însoțindu-ne peste tot, atunci începem să vedem că lumea este făcută de Dumnezeu pentru noi și să avem cuvintele ziditoare pentru toți ceilalți, reușim să învingem orbirea, surzenia și muțenia acestei lumi care nu vede, nu aude și nu vorbește despre Dumnezeu. (...)

Pr. Diac. Sorin Mihalache,
Predică la Duminica a 7-a după Rusalii

GÂNDUL ZILEI

Noi ne-am pomenit în lumea aceasta așa cum suntem fiecare dintre noi. Mai apoi a trebuit să avem și o altă vedere, și anume, am început să-L vedem pe Dumnezeu Cel nevăzut în conștiința noastră, să-L vedem pe Dumnezeu Cel ce este în sufletul nostru, să-L vedem pe Dumnezeu cârmuitor al vieții noastre, să-L vedem pe Dumnezeu dătător a tot binele, și acestea cu vedere duhovnicească.

Apoi, după ce L-am văzut pe Dumnezeu care se arată inimii curate, vom spune cuvinte de laudă pentru Dumnezeu, dar de obicei spunem prin cuvinte alte altora. Și anume, spunem că: „ Ție Ți se cuvine toată cinstea, mărirea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh “; „ Că sfânt ești Dumnezeul nostru și Ție mărire înălțăm... “; „ Că bun și iubitor de oameni ești și Ție mărire înălțăm... “; Că milostiv și bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție mărire înălțăm... “; „Că Tu ești Dumnezeul nostru și Ție mărire înălțăm... “; Că Tu ești Împăratul păcii și Mântuitorul sufletelor noastre și Ție mărire înălțăm... “; „ Ca pe Tine Te laudă toate puterile cerești și Ție mărire înălțăm... “; „ Că al Tău este a ne milui și a ne mântui și Ție mărire înălțăm... “; „ Că Dumnezeul milei și al îndurărilor și al iubirii de oameni ești și Ție mărire înălțăm... “.

PR. TEOFIL PARAIAN